

Florica

DIRK BRACKE

Proloeg

In het duister slomden drie scooters langzaam tussen de auto's die in de straat geparkeerd stonden. Hoewel het al eind april was, deed een bijtende oostenwind je handen verkleumen. Twee scooterrijders droegen een zwarte broek met grote opgestikte zakken, de derde een wijde broek in camouflagekleuren. Alle drie hadden ze combatlaarzen aan hun voeten en hun gezichten waren verborgen in donkere integraalhelmen.

Hun hoofden gingen steeds zoekend van links naar rechts. Er ging iets dreigends uit van de drie.

Voor auto's liep de straat dood, maar ze vernauwde naar een smal pad waar wandelaars en fietsers naar een parkje konden lopen. Aan de beide kanten van het weggetje bogen coniferen onder de strakke wind. Een vijftigtal meter voor het einde van de doodlopende straat stonden twee identieke uitgewoonde flatgebouwen die van elkaar gescheiden waren door een verwilderd grasveldje.

Het licht van de straatlantaarn deed het niet, maar als je scherp toekeek, kon je zien dat in sommige ramen het glas door karton of plastic was vervangen. Hier en daar brandde nog licht in de blokken.

Aan de overkant van de straat was een braakliggend stuk grond waarop caravans, autowrakken en motorhomes kriskras door elkaar geparkeerd stonden.

Een van de scooterrijders wees naar het terrein, stuurde zijn scooter op het voetpad en slalomde tussen enkele caravans tot hij uit het zicht van de straat was verdwenen. De anderen volgden hem.

Hun leider trok de klittenband van zijn zak los en keek op zijn mobiel.

‘Halfeen. Ik denk dat de meesten wel slapen’, zei hij zonder zijn helm af te nemen.

‘Die zigeuners mogen flatgebouwen van de stad gebruiken en toch staat het hier vol caravans en motorhomes’, merkte de kerel in de camouflagebroek op.

‘Die houden ze om ervandoor te gaan als ze te veel hebben uitgevreten’, zei hun leider schamper. ‘Daarna kunnen ze op een andere plek de boel verzieken.’ Hij blies warmte in zijn verkleumde handen. ‘Ik ga kijken of het veilig is.’

Hij liet de bescherming van de caravans achter zich, liep naar het voetpad en loerde om zich heen. Hij wenkte zijn makkers.

‘Jij neemt het terrein met de caravans’, zei hij tegen zijn makker met de camouflagebroek. ‘Wij zorgen voor de auto’s.’ Uit zijn donkere jack haalde hij een schroevendraaier tevoorschijn, gooide die opgefokt enkele keren van de ene hand naar de andere en koos dan willekeurig een auto uit. Hij boog zich voorover en hakte de schroevendraaier heftig in en uit de voorband. Toen hij de lucht hoorde suizen en hij de band als een slappe pudding in elkaar zag zakken, liep hij naar het achterwiel. Hij keek even op om te checken of zijn kompaan meedeed. Die was bezig met de banden van een BMW. Snel bewoog hij zich gebukt naar een oude Mercedes. Hij draaide zijn hoofd om toen hij het geluid van een auto meende te horen.

Hij stootte zijn schroevendraaier in de band, haastte zich naar zijn makker, tikte op zijn schouder en wees naar de auto die kwam aanrijden.

‘Nog eentje!’ riep die terwijl hij met beide handen de schroevendraaier in de band van een Jeep duwde.

Meteen sprintten ze naar de veilige bescherming van de caravans.

‘Een auto!’ riep de leider naar de kerel met de camouflagebroek. Die wilde onmiddellijk naar zijn scooter hollen, maar met beide handen gebaarde de leider dat hij rustig moest blijven. ‘Hier zijn we veilig.’

Verscholen achter een motorhome zagen ze hoe de auto aan de overkant van de straat snel het voetpad opreed en vlak voor de deur van het flatgebouw stopte. De lichten werden gedoofd en de bestuurder liep haastig met een zware rugzak naar binnen.

‘Die is op de vlucht’, zei de kerel met de camouflagebroek. ‘Die heeft ergens ingebroken.’ Hij keek zijn makkers aan. ‘Tijd om weg te gaan?’

‘Eerst nog een souvenir tje achterlaten’, zei de leider. Hij sloop naar de Mercedes die door de platte banden wat schuin hing. De schroevendraaier maakte een eng krassend geluid toen hij een hakenkruis en ‘Auschwitz’¹ in het portier grifte.

¹ In het vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau werden tijdens het naziregime in wo II 20.000 Roma en Sinti vermoord.

De spiraalhamer tikte met een zilveren geluid tegen het autoportier. Jason hield van het geluid. Het portier lag vastgeklemd op de zware werktafel. Hij hield een schijfje van hardrubber tegen de deuk en met voorzichtige klopjes probeerde hij het oppervlak weer glad te krijgen.

Jason richtte zich op. De deuk was vrijwel onzichtbaar geworden. Onder de Citroën die op de brug stond, vervingen Fonzie en Sean de remschijven van een Seat. In het schoolatelier stonden en lagen oude auto's, stukken koetswerk, velgen, een motor die aan kettingen hing, bussen afvalolie, kartonnen dozen, emmers...

Meneer Verboom slenterde rond, controleerde hier en daar een leerling en gaf advies.

Bij Red Winny bleef hij wat langer staan. Ze werkte voorovergebogen de deukjes van een Renaultdak weg. Hagel had ontelbare putjes in de auto geslagen.

‘Geen hamer, Winny. Voor zulke kleine deukjes kun je beter een deukentrekker gebruiken. Maar die grote deuk in het midden heb je prima hersteld.’

De lippen van Red Winny werden een grote *smile*. Ze was het enige meisje in de klas, een meisje tussen veertien jongens. Jason vond het wel cool dat ze het aandurfde en dat ze zich gedroeg alsof ze een van de jongens was. Ze had enkel haar tong uitgestoken toen Fonzie haar Red Winny noemde omdat ze rood haar had.

Venetiaans blond, had ze eerst nog tegengesputterd, maar ze besefte dat de jongens haar nu eenmaal met Red Winny hadden opgezadeld en dat die naam niet meer zou veranderen. Het kon erger. Ze mocht niet te fel reageren op de plagerijen die goed bedoeld waren. Eigenlijk

was het een signaal dat ze aanvaard was. De jongens durfden onder elkaar ook grappen uit te halen die niet altijd geslaagd waren.

Verboom slenterde naar Jason. Zijn vingers gleden over de herstelde deuk en hij legde zijn oor tegen het portier om te zien of hij nog een oneffenheid kon ontdekken. Hij stak zijn duim op. 'Prima, Jason.'

'Ik denk het ook', zei Jason terwijl hij met zijn handpalm over het metaal ging.

'Ga je in het weekend werken?' vroeg meneer Verboom.

'Zaterdag. Ik kan het geld gebruiken. Fitness en op stap gaan vreten geld.'

Tijdens zijn vrije dagen hielp hij John die een kleine garage had. Remmen vervangen, olie verversen, nieuwe auto's opblinken... Het betekende op zaterdag telkens vroeg opstaan, maar het geld maakte veel goed.

'Misschien kun je nog wat sparen?' stelde Verboom voor. 'Je wilt toch een auto als je achttien bent?'

'Met de interest die je tegenwoordig krijgt, is sparen dom', zei Jason. 'Je kunt het beter meteen uitgeven.'

'Als je wat geld opzijlegt, dan kun je over enkele jaren misschien een auto kopen.'

'Een Mini Cooper!' reageerde Jason. 'Dan toch wat sparen. Een beetje, want het leven moet ook nog leuk blijven. John zal me wel een mooie tweedehands verkopen. Voor een prijsje...'

Hij gooide de hamer in de gereedschapskist die onder de tafel stond en veegde vijlsel van zijn mouwloos truitje. Eigenlijk moest hij een grijs werkpak dragen, maar hij showde graag zijn brede bicepsen en zijn stevige body. En zolang hij de veiligheidsschoenen droeg, deed Verboom niet vervelend.

'Het lijkt alsof je elke dag meer spieren krijgt', zei Verboom.

Jason grijnsde voldaan. De manier waarop meisjes naar hem keken... het voelde goed. Zelfs Red Winny had gezegd dat hij een mooi

lijf met een lekker kontje had. Hij was eerst verbaasd geweest dat ze dat gewoon in zijn gezicht durfde te zeggen, maar eigenlijk was ze net zoals de andere jongens. Ze waren het gewend om hun mening in het gezicht te gooien. Soms met een vloek erbij. Niet dat hij op Red Winny viel, daarvoor was ze niet knap genoeg. Maar het gaf hem een idee hoe meisjes door zijn lijf geïmponeerd waren.

Verboom trok zijn mouw omhoog – hij was de enige die nog een horloge om zijn pols droeg – en keek dan in het atelier. ‘Ruim de boel maar op. *Chop chop*, jongens. Het weekend gaat beginnen!’

Opeens leek iedereen gehaast.

Jason liep naar de waterkraan om een emmer te vullen. Eigenlijk dienen schooldagen om af te tellen naar het weekend, dacht hij.

Fonzie sleepte een bak naar de opslagruimte. ‘Zaterdagavond?’ vroeg hij ‘Rijden we samen of zie ik je daar?’

‘Ik stuur een sms’je als ik in The Circle ben’, zei Jason.

Sinds enkele weken had Fonzie een liefde. Gewoonlijk gingen Fonzie en Jason altijd samen op stap. Ze zaten al drie jaar in dezelfde klas en waren allebei lid van dezelfde fitnessclub. Dat schiep een band. Ergens was het vervelend dat Fonzie en Kate samen waren. Maar ja, zo ging dat. Jason had ook al enkele keren een meisje gehad. Meestal snel verliefd, snel voorbij. Jason kon nu eenmaal kieskeurig zijn.

Een enorme spiegel bedekte een muur van het krachthok in de fitnesszaal. In de hoek trok een jongen in een wit onderhemdje gewichten op in een krachtstation. Drie anderen stonden bij hem en gaven commentaar. Jason kende hun gezichten, niet hun namen. Na de training bleven ze nooit douchen. In de kleedkamer trokken ze een Adidasbroek aan en een hoodie over hun hoofd om na een gemompeld afscheid meteen te verdwijnen.

Een eindje verderop lag Denzel op een buikbank. Denzel was hoogstens enkele jaren ouder en Jason vroeg zich soms af wat er nog

aan Denzels lichaam verbeterd kon worden. Als hij Denzel in zijn short en zijn uitgesneden sporttruitje voor de spiegel zag staan, besepte Jason dat hij zelf nog een lange weg te gaan had. Niet alleen wat spieren betrof, maar ook de looks. Toen Jason tijdens zijn eerste week in de fitness toevallig samen met Denzel onder de douche stond, had hij zich gerealiseerd dat de zonnebank een must was. Zijn witte billen staken te veel af tegen het volledig gebruinde lichaam van Denzel. En een tribal tattoo op zijn bovenarm wilde hij ook, alleen moest hij zijn ouders nog overtuigen.

Jason nam twee halters van drie kilogram uit het rek en plaatste zich voor de spiegel. Met gestrekte armen tilde hij rustig de halters tot schouderhoogte. De spieren die bewogen, het zweet dat op zijn lichaam glom... Jason keek graag naar zichzelf, hij kon er echt van genieten. Straks zou hij de oefening met zwaardere halters opdrijven.

Ik kan vanavond maar beter thuisblijven, dacht hij. John verwacht me morgenochtend al om zeven uur in Brasschaat. Dan kan ik beter nu een uurtje langer trainen, op tijd in bed en morgenavond fris om uit te gaan.

In de spiegel zag hij dat Denzel tussen de halters zocht en meteen naar vijf kilogram greep.

‘Aan je schouderspieren aan het werken?’ stelde Denzel vast terwijl hij in de spiegel naar Jason keek.

‘Ja. Maar het zal nog een tijd duren vooraleer ik zo ver ben als jij.’

Denzel fronste de wenkbrauwen en glimlachte dan toegeeflijk. ‘Hoe lang train je al?’

‘Een halfjaar. Twee of drie keer per week. Een of twee uur.’

‘Dat is al mooi’, zei Denzel. ‘De vrouwtjes zien graag een vent die groot en goedgebouwd is. Dan hoef je niet de eerste de beste te versieren, maar kun je voor de knappere wijfjes gaan.’

‘Waarom denk je dat ik hier sta?’ grijnsde Jason.

‘Let je ook op je voeding?’

‘Ja. Veel fruit en groente.’

‘Dat is niet voldoende. Als je goed traint, verbruik je veel calorieën. Die kun je gemakkelijk aanvullen met voedingssupplementen. Eiwitten, koolhydraten. Moet je doen.’

Jason keek in de spiegel naar de overkant van de zaal. Op glazen planken stonden grote potten met supplementen. Natuurlijk had hij al gelezen wat er op de wikkels gedrukt stond, maar hij had nog nooit van de ingrediënten gehoord. En ergens had hij ook een afkeer van poedertjes die als voedsel verkocht werden. Maar misschien moest hij dat vooroordeel toch maar aan de kant schuiven. Als het écht goed was voor zijn lichaam...

‘Wat zou ik moeten nemen?’ vroeg hij.

‘Alles!’ lachte Denzel. ‘Maar begin al eens met eiwit-supplementen.’

Het was al donker, maar omdat het gordijn nog niet gesloten was zag Jason dat zijn zus met ma aan tafel zat. Tot vijf maanden geleden zou een rode Fiat 500 voor de deur verraden hebben dat ze op bezoek was, maar als nieuwjaarscadeau had Sam haar opeens in de steek gelaten. Had hij het nodig om vrij te zijn. Maar na een week bleek dat die vrijheid een vrouwelijke collega was.

Sindsdien moest Sylvia extra op haar centen letten. Daarom werd de Fiat 500 vervangen door de tram en de autobus.

Jason duwde zijn scooter in de bergplaats en liep naar binnen. Zijn sporttas plofte op de vloer. Die zou hij straks wel opbergen.

‘Hey, zus’, zei hij en hij kuste vluchtig haar wang. Meteen liep hij door naar de koelkast en nam een blikje cola.

Sylvia was een mooie, jonge vrouw. Ze was groot, slank en haar haar was aan de zijkant modieus hoog opgeknipt. Als ze zich bewoog, viel een blonde bles voor haar ogen die ze telkens met eenzelfde ruk van haar hoofd naar achteren sloeg.

‘Moet je nog altijd aan je lijf werken?’ vroeg Sylvia. ‘Ik weet niet

of ik zo'n spierbundel mooi vind. Je ziet er best goed uit zoals je nu bent.'

'Ik voel me graag in een goede conditie. En ik heb geen gebrek aan aandacht van meisjes als je je daarover zorgen maakt.' Hij plofte op de bank en trok het blik open. 'Flappy Bird', mompelde hij terwijl hij de game op zijn smartphone zocht.

'Ik kan begrijpen dat je het niet gemakkelijk hebt om met jouw loon rond te komen', nam ma de draad van hun gesprek weer op. 'Het zou toch een stuk gemakkelijker zijn als je weer hier komt wonen. Pa kan je vroegere kamer een likje verf geven en een bed installeren.'

Sylvia schudde haar hoofd. 'Je hoeft niet telkens te vragen of ik weer thuis kom wonen, ma. Ik ben vijftientig jaar. Ik heb graag mijn vrijheid.'

'Die heb je hier toch ook', drong ma aan.

'Het is anders. Ik wil graag op mijn eigen benen staan. Je bedoelt het goed, maar ergens zul je me altijd controleren of goedbedoelde raad geven bij alles wat ik doe of niet doe.'

Ma nam haar kopje koffie op en plaatste het zonder te drinken terug op het schoteltje. Haar gezicht stond zorgelijk. 'Ik vraag me af hoe je het allemaal zult betalen. En wij... We hebben net een nieuwe badkamer laten installeren. We kunnen je niet...' Ze maakte haar zin niet af.

Sylvia glimlachte haar bemoedigend toe. 'Dat hoeft ook niet. Ik wil op mijn eigen benen staan. Als het écht niet lukt, dan kijk ik uit naar een goedkopere flat. Of een oude rijke vent', lachte ze.

'Ik ga naar mijn kamer', zei Jason terwijl hij overeind kwam. Zijn vingers plooiden het colablikje samen. 'Tot volgende keer, zus.' Hij opende een kastje in het kookeiland en dropte het blikje in de vuilnisemmer. Met zijn sporttas op zijn rug liep hij de trap op.